

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิดพื้นฐาน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับทฤษฎีแนวคิดพื้นฐานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องนี้ ได้เสนอเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและแนวคิดเกี่ยวกับการบ้าน ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียน และตอนที่ 3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและแนวคิดเกี่ยวกับการบ้าน

1.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยากลุ่มต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้ในตำราของ Bower และ Hilgard (1981 : 539 - 540) นั้น สามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้ทักษะทั้งด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ นั้น จำเป็นต้องได้รับการฝึกหัดเนื่องจากการฝึกหัดทบทวนสิ่งที่เรียนรู้ซ้ำ ๆ นั้น ก่อให้เกิดเป็นนิสัยที่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ซึ่งกลุ่มนักจิตวิทยาแนวต่าง ๆ ได้เสนอการฝึกหัด (Practice) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของตนดังนี้

ก. กลุ่มนักพฤติกรรมนิยม ประกอบด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้การเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's connectionism) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ (Pavlov's classical conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมของสกินเนอร์ (Skinner's operant conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขต่อเนื่องของ กัทธรี (Guthrie's contiguous conditioning) และทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นระบบของฮัลล์ (Hull's systematic behavior Theory) ดังรายละเอียด คือ

1. ตามกฎการฝึกหัด (Law of exercise) ในทฤษฎีการเรียนรู้ การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองของธอร์นไดค์ ในระยะแรกกล่าวว่า การเชื่อมโยงหรือพันธะจะมีความแข็งแกร่งขึ้นถ้าได้มีการใช้หรือทำซ้ำบ่อย ๆ และจะอ่อนกำลังลงตาม

ระยะเวลาที่ผ่านมา หรือลืมเมื่อไม่ได้ใช้ ต่อมา ธอร์นไดค์ ได้ค้นพบเพิ่มเติมว่า การฝึกหัดในแง่การทำซ้ำ ๆ ไม่มีผลต่อการเชื่อมโยงการเรียนรู้ด้วยลักษณะของตนเอง แต่การเชื่อมโยงจะมีกำลังแข็งขึ้นเมื่อได้รับรางวัลตอบแทน ดังนั้น การฝึกหัดทำหน้าที่เป็นสิ่งที่จำเป็นของการเชื่อมโยงระหว่างรางวัลและการกระทำ (Hilgard & Bower 1975 : 33, 38 - 39, 581)

2. การฝึกหัดตามทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิกของ พาฟลอฟ กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้วภายใต้การได้รับการเสริมแรงเงื่อนไขกิริยาสะท้อน (Reflex) จะมีความเข้มข้นเมื่อได้มีการกระทำซ้ำ ๆ แต่ในขณะที่เดียวกับการกระทำซ้ำตลอดเวลา ก็อาจส่งผลให้เกิดการระงับการยับยั้งกิริยาสะท้อนนี้ แม้ว่า จะอยู่ภายใต้การได้รับการเสริมแรงก็ตาม (Hilgard & Bower 1975 : 86)

3. การฝึกหัด ตามทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมของ สกินเนอร์ กล่าวว่า การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมที่เป็น การฝึกหัดหรือไม่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขผลกรรมที่บุคคลนั้นได้รับการเสริมแรง (Hilgard & Bower 1975 : 242)

4. การฝึกหัดตามทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขต่อเนื่องของ กัทธรี กล่าวว่า การฝึกหัดเป็นสัญญาณ (Cue) ต่อเนื่องระหว่างสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดผลการตอบสนองและการฝึกหัดนี้ ก่อให้เกิดการระงับการเรียนรู้ขึ้นจนเกิดเป็นทักษะ และนิสัย

5. การฝึกหัดตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นระบบของ ฮัลล์ กล่าวว่า การทำซ้ำ ๆ กันอย่างต่อเนื่องอย่างเดียว ไม่ได้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ แต่จำนวนครั้งของการเสริมแรงมีบทบาทต่อความเข้มของการเรียนรู้ (Hilgard & Bower 1975 : 201 - 202)

ข. กลุ่มปัญญานิยม ประกอบด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ของ เกสต์ลท์ (Gestalt's theory) และทฤษฎีการเรียนรู้สัญญาณของทอลแมน (Tolman's sign learning theory) ดังรายละเอียด คือ

1. การฝึกหัดตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ เกสต์ลท์ กล่าวว่า ประสพการณ์ที่ทำซ้ำ ๆ จะก่อให้เกิดและระงับเป็นประสพการณ์ใหม่ได้อย่างสำเร็จ ต่อเมื่อได้มีการระงับ (recognized) ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์ใหม่ และประสพการณ์เดิมที่ผ่านมา (Hilgard & Bower 1975 : 276)

2. การฝึกหัดตามทฤษฎีการเรียนรู้สัญญาของทอลแมน กล่าวว่าการฝึกหัดมีผลต่อความเข้มของการคาดหวังสัญญาของการเกิดผลกระทบบระหว่าง สิ่งเร้าที่ 1 ไปสู่ ผลกรรมที่ 1 และผลกรรมที่ 1 ไปสู่สิ่งเร้าที่ 2 ($S_1 - R_1 - S_2$) การฝึกหัดโดยปราศจากการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสัญญาหรือความหมาย ไม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ (Hilgard & Bower 1975 : 144)

ค. กลุ่มพัฒนาการ ประกอบด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ของเปียเจต์ (Piaget's Development Psychology) ที่กล่าวถึงการฝึกหัดว่า เป็นสิ่งจำเป็นของเด็กช่วงอายุวัยเด็กตอนต้นที่ช่วยในการเรียนรู้ข้อมูลพื้นฐาน ทำให้เด็กได้ค้นพบการกระทำด้วยตนเอง และจากที่ได้เคยเรียนรู้มา และบทบาทของการฝึกหัดจะเปลี่ยนไปตามช่วงวัยพัฒนาการ (Hilgard & Bower 1975 : 343)

ง. กลุ่มสหวิทยาการ (Functionalist) กล่าวถึงการฝึกหัดไว้ว่าความถี่ของการฝึกหัดช่วยให้ระลึกในสิ่งที่ลืม (Hilgard & Bower 1975 : 313 - 314)

จ. กลุ่มจิตวิเคราะห์ ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud's Psychodynamic) กล่าวถึงการฝึกหัดว่ามีความจำเป็นต่อการให้ผู้ป่วยได้เรียนรู้สิ่งใหม่ในขบวนการรักษาทางจิตวิเคราะห์ และการฝึกหัดมีประสิทธิภาพต่อเมื่อมีการท้อแท้ ๆ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน (Hilgard & Bower 1975 : 369 - 370)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกหัดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และควรให้ควบคู่กับการเสริมแรง นอกจากนี้ จากลัทธิอนุกรมทางการศึกษา (Smith, Krouse & Atkinson 1961 : 618 - 620) ได้มีการกล่าวถึง การฝึกหัดว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนการสอน เพื่อทำให้มักเรียนจำและสามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางจนเกิดเป็นหลักหรือกฎ ซึ่งในปัจจุบันมีการเน้นการฝึกหัดที่มีความหมายให้ความรอบรู้ในหลักการ เพราะจะทำให้มักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังสามารถจูงใจให้นักเรียนสนใจทำงานมากขึ้น

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการบ้าน

จากบทบาทและความสำคัญของการบ้านในกระบวนการเรียนการสอน นักการศึกษาเป็นจำนวนมากได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการบ้านเพื่อให้ครูนำมาปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจประมวลข้อความรู้ที่สำคัญเกี่ยวกับการบ้านในแง่ต่าง ๆ ได้คือ ความหมายของการบ้าน ประโยชน์และโทษของการบ้าน ประเภทของการบ้าน ลักษณะของการบ้านที่ดี หลักการให้การบ้าน หลักในการตรวจการบ้านและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ก. ความหมายของการบ้าน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการบ้านไว้หลายแง่มุม คือ

1. งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว และเป็นการฝึกทักษะการใช้กฎหรือสูตรต่าง ๆ ที่เรียนไป (Good 1973 : 224)
2. งานที่มอบหมายให้ทำนอกห้องเรียน (Burchfield 1966 : 254)
3. งานหรือภารกิจที่ครูมอบหมายให้นักเรียนไปทำที่บ้านซึ่งงานนั้นอาจเป็นการทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนแล้ว หรือเป็นงานที่นำสู่บทเรียนใหม่ (ประเทิน มหาพันธ์ 2512 : 327)
4. งานที่ครูมอบหมายให้ไปทำหรือศึกษาที่บ้านเพื่อเพิ่มเติมจากที่ทำในชั่วโมงเรียน (จรินทร์ ราณีรัตน์ 2517 : 182)

จากการพิจารณาความหมายเหล่านี้จะเป็นว่ามีลักษณะร่วมกัน ซึ่งอาจสรุปเป็นการอธิบายความหมายได้ว่าการบ้าน คือ งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพิ่มเติมนอกห้องเรียนเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว เพื่อฝึกทักษะและการนำไปใช้หรือเพื่อเตรียมสู่บทเรียนใหม่

ข. วัตถุประสงค์ของการให้การบ้าน

วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการให้การบ้านที่นักการศึกษาได้ให้แนวคิดไว้ตรงกันคือ (Strang 1960 : 12 ประจวบ รัตนภูมิ และสังวร คำนดิธรรม 2511 : 11 และสุดา บุญยไวโรจน์ 2523 : 9)

1. เพื่อช่วยเสริมกระบวนการเรียนรู้ในการทบทวนบทเรียน ผึกทักษะ และความเข้าใจ นำเอาสิ่งที่ได้เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ผึกการวิเคราะห์ และ สังเคราะห์

2. เพื่อช่วยเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ที่เรียนจากโรงเรียนให้กว้างขึ้น

3. เพื่อช่วยกระตุ้นความคิดริเริ่ม และปลูกฝังนิสัยการทำงานด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ

ค. ประโยชน์และโทษของการบ้าน

แม้ว่าครูจะกำหนดวัตถุประสงค์ในการให้การบ้านแล้วก็ตาม แต่การให้การบ้านนักเรียนอาจไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ทั้งนี้ เนื่องจากความไม่เหมาะสมของการบ้านที่ให้ เช่น การบ้านยากเกินความสามารถนักเรียน จำนวนการบ้านที่ได้รับมากเกินไปในแต่ละวันแต่กำหนดส่งการบ้านสิ้นจนนักเรียนทำไม่ทัน ดังนั้น ถ้าครูสามารถให้การบ้านที่เหมาะสมกับนักเรียนแล้วย่อมก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากต่อนักเรียนทั้งในด้านเสริมกระบวนการเรียนรู้และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและด้านปลูกฝังนิสัย ให้รู้จักรับผิดชอบศึกษาหาความรู้ตามลำพังตนเอง อันจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนรวมทั้งรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และยังเป็นประโยชน์อย่างมากต่อโรงเรียนและบ้านทั้งนี้เนื่องมาจากเป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบ้านและโรงเรียน (ละเมียด ลิมอักษร 2508 : 59 - 60) แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าครูไม่สามารถให้การบ้านที่ดีและไม่เหมาะสมกับนักเรียนย่อมก่อให้เกิดโทษกับนักเรียนโดยตรงเพราะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการบ้าน และการเรียนและอาจส่งผลให้นักเรียนไม่ทำการบ้าน ลอกการบ้านมาส่งหรือให้ผู้ปกครองทำการบ้าน อันเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดีแก่นักเรียน นอกจากนี้ยังส่งผลเสียต่อสุขภาพนักเรียนเพราะต้องนอนดึก และไม่ได้เล่นหรือพักผ่อนตามวัย ทำให้ผู้ปกครองไม่พอใจและนักเรียนมาง่วงนอนที่โรงเรียน (ละเมียด ลิมอักษร 2508 : 59 - 60 McDermott 1984 : 393 - 394)

ง. ประเภทของการบ้าน Lee และ Pruitt (1979 : 31 - 35) แบ่งประเภทของการบ้านออกเป็น 4 ประเภท คือ ประเภทแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนเสริมทักษะและทบทวนสิ่งที่เรียน ประเภทให้เตรียมบทเรียนล่วงหน้า ประเภทขยายสิ่งที่เรียนในเรื่องมนที่คั้นและทักษะที่เรียนมาจากชั้นเรียนเพื่อประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ และประเภทสร้างเสริมความคิดสร้าง

สรรค์เพื่อให้นักเรียนบูรณาการ (integrate) มโนทัศน์และทักษะต่าง ๆ ที่เรียนมาสร้างเป็น สิ่งใหม่ในการทำถาวรบ้านนั้น

ประเทิน มหาจันทร์ (2512 : 328 - 329) ได้แบ่ง การบ้านออกเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่เป็นแบบฝึกหัดในกลุ่มวิชาทักษะที่ผู้เรียนต้องนำไปใช้เป็นพื้นฐาน วิชาอื่น ได้แก่ ปัญหาทางเลขคณิต การสะกดคำ การฝึกคัดลายมือ เป็นต้น ประเภทที่เป็น กิจกรรมซึ่งส่งเสริมการล่องวิชาหลักในชั้นเรียน เช่น การทำแผนที่ในวิชาสังคมศึกษา และ ประเภทที่มีการเกี่ยวข้องกับการล่องที่โรงเรียนที่นักเรียนนำไปปฏิบัติที่บ้าน เช่น กิจกรรมทาง ลู่สภาพ

Smith Krouse และ Atkinson (1961 : 681) แบ่งประเภทของการ การบ้านตามระยะเวลาที่ให้และกำหนดสิ่งงานออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ให้งานและ กำหนดสิ่งงานเป็นรายวัน และประเภทที่ให้งานครั้งเดียวแต่กำหนดสิ่งงานเป็นระยะเวลาาน เช่น รายงานการศึกษาด้วยตนเอง

จ. ลักษณะของการบ้านที่ดี

ลักษณะการบ้านที่ดีเรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อยตามข้อมูลที่ ประมวลจากแนวคิดที่สอดคล้องกันของนักการศึกษา 8 ท่าน คือ ละเมียด สิมอักษร (2508 : 62) เกரியง เขียมลกุล (2509 : 177 - 180) ธนุ แลวงศักดิ์ (2509 : 47) ประเทิน มหาจันทร์ (2512 : 329 - 332) กติยวดี บุญชื้อ (2513 : 11, 64) ลุดา บุญยไวโรจน์ (2523 : 13) และ วรณพร ภิรมย์รัตน์ (2525 : 15) สรุปได้ดังนี้

1. มีความอยากง่ายและปริมาณพอเหมาะกับความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. เป็นงานที่นักเรียนได้เรียนรู้มาก่อนหรือมีความต่อเนื่องกับวิชาที่เรียน และเหมาะสมกับความรู้อ่อนของนักเรียน
3. มีลักษณะทำท่ายเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน
4. เป็นกิจกรรมที่นักเรียนพอใจมีความกระตือรือร้นที่จะทำ ยิ่งกิจกรรม ที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับประถมศึกษา ได้แก่

4.1 การให้อ่านเรื่องที่ตื่นเต้นจากหนังสือ นิยายหรือหนังสือพิมพ์ สำหรับเด็ก แล้วนำมาเล่าเรื่องที่ห้องเรียน

- 4.2 การให้เขียนจดหมายถึงกัน การทำโน้ตบันทึก
- 4.3 การทำรายงานจากภาพรังสี ภาพยนตร์หรือทีวีที่น่าสนใจ
- 4.4 การใช้บัตรคำสั่ง การให้ทำงานเป็นกลุ่มในการบ้านที่เป็นแบบฝึกหัด
- 4.5 การให้เล่นละคร

จ. หลักในการให้การบ้าน

นอกจากการบ้านที่ครูให้ต้องมีลักษณะที่ดีดังกล่าวมาแล้ว วิธีการทำงานที่มีส่วนสำคัญที่จะจูงใจให้นักเรียนทำการบ้าน และทำได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ครูต้องการ ซึ่งหลักในการให้การบ้านที่สำคัญ โดยเรียงตามลำดับขั้นตอนการทำงานตามข้อมูลที่เหมาะสมจากแนวคิดที่สอดคล้องกันของนักการศึกษา 7 ท่าน คือ ละเมียด สิมอักษร (2508 : 60 - 61) ประจวบ รัตนภูมิ (2511 : 11 - 13) ประเทิน มหาชนร์ (2512 : 386 - 389) สุรัตน์ ศิลปอนันต์ (2517 : 221) สุตา บุญยไวโรจน์ (2523 : 10 - 13) วรณพร ภิรมย์รื่น (2525 : 15) และ สันโททัย กลีบเมฆ (2526 : 27) สรุปได้ดังนี้

1. มีจุดมุ่งหมายที่แน่ชัดในการให้การบ้านและแจ้งให้นักเรียนทราบ
2. คำนี้ถึงลักษณะงาน ปริมาณ ความยากง่ายให้เหมาะสมกับวัยวุฒิภาวะความสามารถและความสนใจของตัวนักเรียน
3. สอนความสามารถเบื้องต้นที่ต้องใช้ในการทำงานให้นักเรียนและให้เขารู้จักการทำงานด้วยตนเอง
4. ก่อนให้การบ้านต้องหาวิธีจูงใจให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญในการทำการบ้าน รวมทั้งมีความรับผิดชอบที่จะทำงานให้เสร็จตามกำหนดอย่างมีคุณภาพ
5. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงปัญหาหรือคำสั่งของงานรวมทั้งวิธีทำงานและแหล่งค้นคว้าหลังจากนักเรียนเข้าใจบทเรียนอย่างดีแล้ว
6. ติดตามผลการทำการบ้านโดยแก้ไขและประเมินผลโดยเร็ว
7. วางแผนให้การบ้านหมุนเวียนกันครบทุกวิชาและให้กิจกรรมแปลกใหม่หลาย ๆ รูปแบบ

ข. หลักในการตรวจการบ้านและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

หลังจากให้การบ้านนักเรียนแล้วครูจำเป็นต้องตรวจการบ้านที่นักเรียนทำ
ทุกครั้ง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นว่าครูมีความสนใจเอาใจใส่ทำให้นักเรียนไม่กล้าหลีกเลี่ยงการ
ส่งงานและเกิดความสนใจเอาใจใส่การบ้านตามไปด้วย ซึ่งหลักในการตรวจการบ้านและการ
ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดีคือ (ละเมียด ลิมอักษร 2505 : 233 - 241)

1. ตรวจด้วยความสนใจและความตั้งใจ
2. ตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนแต่ไม่ควรแก้ทุกตอนเพราะอาจทำให้นักเรียน
ท้อใจที่เห็นที่ผิดมาก ๆ หรือเกิดความสับสนอ่านไม่รู้เรื่อง
3. การแก้ควรใช้เครื่องหมายตกลงกับนักเรียนว่าเครื่องหมายแต่ละอย่าง
หมายความว่าอย่างไร เช่น เครื่องหมายวงกลมล้อมรอบคำ หมายความว่า คำนั้นผิด
4. เมื่อตรวจแก้และส่งงานกลับไปแล้วควรจัดเวลาให้นักเรียนเข้ามา
หาครูเพื่อซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ ได้
5. ครูควรตรวจงานด้วยตนเองและพิจารณาทั้งในด้านความสะอาด
เรียบร้อย ความตั้งใจ ความปราณีต
6. ไม่ควรเก็บงานนักเรียนไว้นานจนนักเรียนหมดความสนใจ
7. ให้นักเรียนแก้งานที่ถูกต้องส่งครูทุกครั้ง
8. รวบรวมข้อบกพร่องหรือสิ่งที่นักเรียนทำผิดรวมกันไว้ แล้วนำขึ้นมา
อธิบายบนกระดานดำเพื่อให้นักเรียนทั้งชั้นเข้าใจร่วมกัน
9. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจในการตรวจแก้งานของครูเพื่อให้เห็นคุณค่า
ของการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ
10. การตรวจแก้งานจะไม่เกิดคุณค่าแต่อย่างใดถ้านักเรียนยังคงทำผิดอยู่
อย่างเดิมครูจึงพยายามให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนมากที่สุด
11. ให้คะแนนหรือใช้คำพูดดีชม เช่น ดีมาก ดี แต่ควรชี้แจงให้นักเรียน
เข้าใจความมุ่งหมายว่าจะแนะนำหรือคำติชมนั้นมีเพื่อให้นักเรียนรู้ระดับงานของตน

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียน

ในตอนที 2 นี้ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ตอนย่อย ๆ คือ ตอนที่เกี่ยวกับแนวคิดในการจำแนกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียน และตอนที่ เป็นรายละเอียดของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการทำการบ้านของนักเรียน จากแนวคิดหรือผลงานวิจัยของนักการศึกษา

2.1 แนวคิดในการจำแนกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียน

จากการศึกษาของผู้วิจัยทั้งจาก วารสาร รายงานการวิจัย หนังสือ หนังสืออ้างอิงและวิทยานิพนธ์ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ ไม่ปรากฏว่ามีข้อสรุปของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียนโดยตรง แต่พบว่ามีงานวิจัยภายในประเทศ เรื่อง ลำเหตุการไม่ทำการบ้านของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตั้งแต่ปี 2506 - 2518 จำนวน 5 เรื่อง (สมถวิล วิเศษสมบัติ 2506 นवलศรี เฉลิมรัตน์ 2507 อุษา พลาทรัพย์ 2514 ทนอ พิชร์สุภา 2516 และ ปราณี พุกษาชลวิทย์ 2518) ซึ่งพอจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียนในแง่ของปริมาณที่เป็นคุณย กล่าวคือ ไม่ได้ทำเลย จึงนำข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลให้นักเรียนทำการบ้าน ในปริมาณ เป็นคุณยทั้งหมดจากงานวิจัย 5 เรื่องนี้มาจำแนกตามลักษณะที่คล้ายคลึงกันเพื่อหาปัจจัยร่วมของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียน และผลจากการจำแนกตัวแปรดังกล่าว พบว่า สามารถแบ่งกลุ่มของตัวแปรได้ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเกี่ยวกับการบ้าน กลุ่มเกี่ยวกับนักเรียน กลุ่มเกี่ยวกับบ้าน และกลุ่มเกี่ยวกับโรงเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงแสดงการจำแนกตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียนใน 4 ปัจจัย คือ ปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน ปัจจัยเกี่ยวกับนักเรียน ปัจจัยเกี่ยวกับบ้านและปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนดังรายละเอียดใน ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการไม่ทำการบ้านของนักเรียนระดับประถมศึกษา กับระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามปัจจัย 4 ปัจจัย คือ ปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน เกี่ยวกับนักเรียน เกี่ยวกับบ้าน และเกี่ยวกับโรงเรียน

ประเภทของปัจจัย	ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการไม่ทำการบ้านของนักเรียน	
	ระดับประถมศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา
1. ปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน	1.1 ลักษณะของการบ้าน เช่น ยากไป ไม่น่าสนใจ 1.2 วิธีให้การบ้าน เช่น กำหนดเวลาส่งสั้นจึงทำให้นักเรียนทำไม่ทัน ครูให้งานโดยไม่ถามความต้องการนักเรียน	-
2. ปัจจัยเกี่ยวกับนักเรียน	2.1 ลู่อภาพนักเรียนไม่ดี 2.2 ทัศนคติของนักเรียนต่อครู และการบ้านไม่ดี 2.3 นิสัยการทำงานเช่น นักเรียนใช้เวลาทำการบ้าน ในแต่ละวันน้อยไปจึงทำไม่เสร็จ	2.1 ลู่อภาพนักเรียนไม่ดี 2.2 ทัศนคติไม่ดีต่อครู
3. ปัจจัยเกี่ยวกับบ้าน	3.1 ผู้ปกครองไม่ให้ความสนใจช่วยเหลือขณะทำการบ้าน 3.2 สถานที่ทำการบ้านมีสิ่งรบกวน	3.1 ผู้ปกครองไม่ให้ความสนใจช่วยเหลือขณะทำการบ้าน 3.2 สถานที่ทำการบ้านมีสิ่งรบกวน 3.3 นักเรียนต้องช่วยทำงานที่บ้าน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ประเภทของปัจจัย	ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการไม่ทำการบ้านของนักเรียน	
	ระดับประถมศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา
4. ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน	4.1 เกี่ยวกับครู เช่น วิธีสอนไม่ดี ครูไม่ยุติธรรม และไม่เข้าใจนักเรียน	4.1 เกี่ยวกับครู เช่น วิธีสอนไม่ดี ครูไม่เป็นกันเอง มัธยมศึกษาตอนต้นนักเรียนโดยไม่มีเหตุผลแล้ว ขอบเล่าให้ครูอื่นฟัง
	4.2 ห้องเรียนที่ไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น แสงสว่างไม่พอ มีเสียงรบกวน ห้องคับแคบ	4.2 ห้องเรียนไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น แสงสว่างไม่พอ มีเสียงรบกวน ห้องคับแคบ
	4.3 แหล่งค้นคว้ามีหนังสือไม่พอ	4.3 แหล่งค้นคว้ามีหนังสือไม่พอ
		4.4 มีเพื่อนชักนำไปในทางที่ผิด และถูกเพื่อนล้อ เนื่องจากร่างกายพิการ

2.2 รายละเอียดของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการทำการบ้านของนักเรียนตามปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน เกี่ยวกับนักเรียน เกี่ยวกับบ้าน และเกี่ยวกับโรงเรียน ที่ประมวลได้จากแนวคิดของนักการศึกษาและงานวิจัยเท่าที่มีอยู่ มีดังต่อไปนี้

ก. ปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน

ผลงานวิจัยและความคิดเห็นของนักการศึกษา เกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการทำการบ้านของนักเรียนในปัจจัยเกี่ยวกับการบ้าน ได้แก่ ประเภทของการบ้าน ลักษณะและกิจกรรมของการบ้าน วิธีให้การบ้าน การตรวจและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ดังรายละเอียดคือการบ้านประเภทแบบฝึกหัดที่ให้ทำแบบ เครื่องจักรและให้ทำนักเรียนทุกคนทำเหมือนกันหมด ไม่มีความคิดริเริ่มจะก่อให้เกิดปัญหาให้นักเรียนเบื่อหน่าย โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่งทำให้เขาลอกการบ้านมาส่ง เพราะงานไม่มีคุณค่าหรือไม่น่าสนใจแก่เขา (Strang 1955 : 16 - 17) แต่ถ้าให้ทำแบบฝึกหัดแล้วตามด้วยการสอบย่อยเล็ก ๆ และมีการตรวจแก้โดยให้ข้อมูลย้อนกลับ จะทำให้การบ้านประเภทนี้เป็นที่ต้องการมากขึ้น (Lee & Pruitt 1979) วิชาที่นักเรียนศึกษาก็ส่งผลให้นักเรียนใช้ประมาณเวลาการทำการบ้านต่างกัน (Strang 1955 : 13 - 14) โดยหลักสูตรหรือวิชาที่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จะมีผลให้นักเรียนสนใจทำการบ้าน และวิชาที่มีคุณค่าต่อการให้การบ้านในนักเรียนกลุ่มสติปัญญาปานกลาง คือ วิชาภาษาอังกฤษ สังคมศึกษาและคณิตศาสตร์ (Strang 1955 : 20) ส่วนวิธีการให้การบ้านนั้นส่วนใหญ่นี้ให้เป็นประเภทแบบฝึกหัดไม่ค่อยมีชนิดที่เป็นงานวิจัยหรือรายงานการศึกษาด้วยตนเอง (Bond & Smith 1960 : 46 - 50 Lee & Pruitt 1979) ซึ่งการให้งานที่เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียนก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีของนักเรียนต่อการบ้าน และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น (บุญ ผิวหอม 2526 : 61 - 64) และเป็นที่นิยมชมชอบของผู้ปกครอง (ประสาร มาลากุล ๗ อยุรยา 2508 : 44) โดยที่นักเรียนเก่งให้การบ้านที่ยากท้าทาย นักเรียนปานกลางให้การบ้านที่ยากง่ายปานกลางและนักเรียนอ่อนให้การบ้านที่ง่ายสามารถทำได้ด้วยตนเอง (สلمان แสงมลิ 2508 : 525) และปริมาณการบ้านที่ให้ไม่ควรมากเกินไปเพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อพักผ่อนไม่เพียงพอ นอกจากนี้ถ้าให้นักเรียนใช้เวลาทำการบ้านมากเกินไป จะทำให้เกิดความตึงเครียดจากการเมื่อยล้าของกล้ามเนื้อแล้วมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ และการรับรู้ (Strang 1960 : 676) ส่วนปริมาณของการบ้านที่เหมาะสมได้มีผู้กำหนดในรูปของเวลาที่นักเรียนใช้ทำการบ้านดังที่แสดงในตารางที่ 2 (Mamchak & Mamchak 1982 : 189 - 190)

ตารางที่ 2 ปริมาณการบ้านที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ ตามจำนวนเวลาที่นักเรียน
ใช้ทำต่อวัน หรือต่อสัปดาห์

ระดับชั้นเรียน	จำนวนเวลาที่ใช้ทำการบ้านต่อวัน	จำนวนเวลาที่ใช้ทำการบ้านต่อสัปดาห์
1 - 3	15 - 30 นาที	1 - 2.5 ชั่วโมง
4 - 6	30 - 45 นาที	2 - 4.5 ชั่วโมง
7 - 9	45 นาที ถึง 1 ชั่วโมง	3 - 6 ชั่วโมง
9 - 12	มากกว่า 1 ชั่วโมง	4 - 8 ชั่วโมง

นอกจากนั้นผลการวิจัยได้แสดงว่า การลงใจโดยการให้การเสริมแรงทางบวกด้วย
เบี้ยอรรถกร หรือสิ่งแลกเปลี่ยนมีผลทำให้นักเรียนทำการบ้านมาส่งทุกครั้งในนักเรียนชั้นประถม-
ศึกษาปีที่ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (สักขณา ภฤชณา 2524 จุริรัตน์ ธัยมาต 2525)
อนึ่งการตรวจแก้และการให้ข้อมูลย้อนกลับต่อการบ้านที่นักเรียนทำส่งก็เป็นแรงเสริมสำคัญที่ทำ
ให้นักเรียนทำการบ้านส่งในครั้งต่อไป (Holtzman 1969 : 1389)

ข. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียน

ตัวแปรด้านนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการทำการบ้านของนักเรียน ได้แก่
เพศ เชื้อชาติ ระดับความสามารถ ความต้องการหรือความสนใจพิเศษ แรงลงใจและเจตคติ
ในการเรียน ทักษะในการอ่าน และนิสัยในการเรียน ดังรายละเอียด คือ strang (1955:13)
พบว่าเพศหญิงใช้เวลาในการทำการบ้านมากกว่าเพศชาย Keith (1982 : 248) ได้ทำ
การวิจัยเชิงสำรวจในกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่มากในสหรัฐอเมริกา พบว่า นักเรียนที่มีเชื้อชาติ
ต่างกันและระดับความสามารถในการเรียนต่างกันใช้เวลาในการทำการบ้านต่างกัน โดยที่
นักเรียนผิวดำทำการบ้านมากกว่านักเรียนผิวขาว และนักเรียนที่มีระดับความสามารถสูงทำการ
บ้านมากกว่านักเรียนระดับอื่น ซึ่งสอดคล้องกับรายงานที่ (Strang 1955 : 14) ได้รายงาน
งานว่าระดับสติปัญญาหรือระดับความสามารถมีอิทธิพลต่อการทำการบ้านของนักเรียน โดยที่
นักเรียนระดับสติปัญญาต่ำใช้เวลาทำการบ้านได้น้อยกว่านักเรียนระดับสติปัญญาสูง ในขณะที่

นักเรียนระดับสติปัญญาสูงสามารถใช้เวลาศึกษาที่บ้านได้เป็นชั่วโมง ส่วน Philips & Daniel (1972 : 55 - 57) ได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมว่า นักเรียนที่เรียนเก่งเหมาะสมกับการบ้านประเภทศึกษาเกี่ยวกับสารานุกรมแล้วนำมาอภิปรายในชั้นเรียน แต่นักเรียนที่เรียนช้าเหมาะสมกับการบ้านประเภทฝึกฝนเพิ่มพูนความรู้ในบทเรียน นอกจากนี้ความต้องการ ความสนใจ การเห็นคุณค่า แรงจูงใจภายใน และทัศนคติ จะเป็นแรงขับหรือจูงใจให้นักเรียนตอบสนองการทำ การบ้าน (Strang 1960 : 676 Holtzman 1982 : 1822 Mcdermott 1984 : 396) รวมทั้งทักษะในการอ่านและพื้นความรู้เดิมที่จะเป็นตัวเอื้ออำนวยในการทำ การบ้านที่จะ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจปัญหาของการบ้านและสามารถค้นคว้าอ่านหนังสือด้วยตนเองเพื่อตอบปัญหา ต่าง ๆ เหล่านี้ (Mcdermott 1984 : 396) ในขณะเดียวกันประสบการณ์ในการทำ การบ้านและนิสัยในการเรียนก็มีอิทธิพลต่อความขยันในการทำ การบ้านด้วย (Holtzman 1982 : 1822)

ค. ปัจจัยเกี่ยวกับบ้าน

Rasmussen (1963 : 6) กล่าวว่าบ้านเป็นเสมือนห้องปฏิบัติการของ การเรียนรู้ของนักเรียนโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องที่สำคัญคือ พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ที่จะเอื้ออำนวย ความสะดวกต่าง ๆ และช่วยกระตุ้นส่งเสริมให้นักเรียนทำการบ้าน ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการ ทำการบ้านของนักเรียนในปัจจัยเกี่ยวกับบ้าน คือ ความสนใจและความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ต่อการทำ การบ้านของนักเรียน (Holtzman 1969 : 1389) ทัศนคติของผู้ปกครองต่อการ บ้านและโรงเรียนซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมให้นักเรียนทำการบ้าน (Strang 1960 : 675 & Brooks 1916 อ้างถึงใน Rickards 1982 : 832) ระดับการศึกษาของผู้ ปกครอง (Holtzman 1969 : 1389 Brooks 1916 อ้างถึงใน Rickards 1982 : 832) ฐานะเศรษฐกิจ (Mcdermott 1984 : 396) และสภาพสิ่งแวดล้อมที่บ้านเอื้ออำนวย ต่อการทำ การบ้าน (Mcdermott 1984 : 396 Holtzman 1969 : 1389) ซึ่งได้แก่ กิจกรรมทางบ้านที่นักเรียนต้องช่วยผู้ปกครองมีน้อยตารางเวลาทำการบ้านที่ผู้ปกครองฝึกหัดให้ นักเรียนทำจนเป็นนิสัย โดยผู้ปกครองใช้เวลาให้เป็นเวลาเฉพาะที่ไม่มีกิจกรรมอื่น ๆ ของบ้าน ที่จะทำให้นักเรียนขัดแย้งขณะกำลังทำการบ้าน สถานที่สำหรับทำการบ้านที่เหมาะสมซึ่งมีลักษณะ ส่วนตัว เงียบไม่มีเสียงรบกวนจากโทรทัศน์ วิทยุ และการเล่นของเด็กอื่นหรือของเด็กเพื่อนบ้าน อันจะทำให้ นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดอย่างอิสระ และในห้องควรมีแสงสว่างพอเพียง รวมทั้ง

การมีอุปกรณ์ในการทำอาหารบ้านอย่างพร้อมเพียง เช่น ดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด หนังสือเรียน หนังสืออ้างอิงคำพจนานุกรม หรือสารานุกรม (Rasmussen 1969 : 8)

จ. ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถานที่ให้ความรู้แก่นักเรียน โดยบุคคลที่เกี่ยวข้องที่สำคัญคือ ครู ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการทำการบ้านของนักเรียนในปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนคือ ครู ซึ่งพบว่าครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกันหรือมีประสบการณ์การสอนต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานต่างกัน (นิภา เล็กบำรุง 2518 : 54) วิธีการสอนและการให้งานนักเรียนทำในห้องเรียนของครูที่สํามารถสนใจและสร้างปัญหาที่ท้าทาย ให้นักเรียนกลับไปศึกษาต่อบ้าน (Strang 1960 : 675, 1955 : 22) แหล่งค้นคว้าข้อมูลที่ดีซึ่งมีหนังสือที่ที่น่าสนใจทันสมัย และพอเพียงให้นักเรียนค้นคว้า (Mcdermott 1984 : 396) ระดับมาตรฐานของโรงเรียน และทัศนคติของโรงเรียนต่อการศึกษา (Strang 1960 : 678)

ตอนที่ 3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียนมีน้อยมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความยากในการทดสอบและวัดกระทำต่อตัวแปร เพราะมีตัวแปรจำนวนมากที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเท่าที่มีผู้มีตั้งต่อไปนี้

3.1 ผลงานวิจัยภายในประเทศ

ลักขณา กฤษณา (2524) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของระบบการเสริมแรงด้วยเป็ยอรรถกรต่อการถาม-ตอบคำถามและการทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัดหัวลำโพง จำนวน 4 คน ซึ่งถามตอบในชั่วโมงภาษาอังกฤษน้อยกว่า 30 % ของจำนวนคำถามทั้งหมดในชั่วโมงและทำการบ้านน้อยกว่า 50 % ของจำนวนการบ้านที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบสลับกัน (ABAB Reversal Design) ซึ่งแบ่งเป็น 4 ระยะใช้เวลาระยะละ 2 สัปดาห์ ในระหว่างการวิจัยทั้ง 4 ระยะผู้วิจัยและผู้สังเกตบันทึกพฤติกรรมการถามตอบและการทำการบ้านของนักเรียน สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที ผลการทดลองแสดงว่า พฤติกรรมการถาม-ตอบคำถามและการทำการบ้านของผู้รับการทดลองเพิ่มขึ้นในระยะที่ให้การเสริมแรง แสดงว่าการใช้ระบบการเสริมแรงด้วยเป็ยอรรถกรช่วยเพิ่มพฤติกรรมการถาม-ตอบคำถามและการทำการบ้านของผู้รับการทดลองได้

สุริรัตน์ รัชมาตฺร (2525) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้แรงเสริมแลกเปลี่ยน ต่อพฤติกรรมไม่ทำการบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางปะอินทร์ ("ราชานูเคราะห์ 1") ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนบางปะอินทร์ "ราชานูเคราะห์ 1" ในปีการศึกษา 2525 ที่ได้ผ่านการลงความเห็นจากคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยครู 6 คนว่าเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ทำการบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบของการวิจัยเป็นแบบ ABAB และใช้การวิเคราะห์หลายเส้นฐานในพฤติกรรมเดียวกันที่ต่างสถานการณ์ในแต่ละวิชา ผลการทดลองพบว่า แรงเสริมแลกเปลี่ยนมีผลทำให้พฤติกรรมทำการบ้านเพิ่มขึ้น และระยะเวลาที่ให้แรงเสริมแลกเปลี่ยนที่ยาวนานกว่าส่งผลให้พฤติกรรมทำการบ้านในระยะหยุดให้แรงเสริมแลกเปลี่ยนคงที่ถาวรกว่า

จากผลการวิจัยของ สลักขณา และสุริรัตน์ ทำให้ทราบว่า การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร หรือการเสริมแรงแลกเปลี่ยนเป็น ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปริมาณการทำการบ้านของนักเรียนตัวแปรหนึ่ง

3.2 ผลงานวิจัยต่างประเทศ

O' Shea (1973 : 6389 - 6390) แห่งมหาวิทยาลัยโคโลัมเบีย ได้นำวิธีการปรับพฤติกรรมมาประยุกต์ใช้ที่บ้าน โดยฝึกมารดาวางเงื่อนไขผลกระทบ (Contingency management) เพื่อเพิ่มปริมาณพฤติกรรมความตั้งใจทำการบ้านในนักเรียนระดับเกรด 7 จำนวน 28 คน ซึ่งได้เกรดวิชาคณิตศาสตร์ C หรือน้อยกว่าและทำการบ้านน้อยกว่า 75 % เป็นกลุ่มทดลองโดยให้มารดาเป็นผู้วิเคราะห์พฤติกรรม และหาตัวเสริมแรงในการวางเงื่อนไขผลกระทบ ส่วนในกลุ่มควบคุมที่เป็นนักเรียนที่คล้ายกันและได้จากการสุ่มจำนวน 28 คน ผู้ทดลองจะเป็นผู้ให้คำแนะนำในเรื่องนิสัยในการเรียนที่ดีเพื่อปรับปรุงเกรด พบว่า ค่าเฉลี่ยของการทำการบ้านในกลุ่มควบคุมเพิ่มจาก .39 เป็น .44 ในขณะที่กลุ่มทดลองเพิ่มจาก .39 เป็น .60 และค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่มารดาได้รับการฝึกโปรแกรมปรับพฤติกรรมทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์มากกว่าเดิมและมากกว่ากลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ควบคุมเรื่อง เพศ อาชีพมารดา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม สติปัญญา และความยินยอมของมารดา

Arthur Edward (1982 : 65) แห่งมหาวิทยาลัยฟอร์ดแฮม (Fordham University) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการศึกษาของผู้ปกครอง 2 โปรแกรมต่อการกระทำทางการศึกษา (Academic Performance) และนิสัยในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีปัญหา ระดับประถมศึกษา ซึ่งโปรแกรมการศึกษาของผู้ปกครอง 2 โปรแกรม คือ โปรแกรมผู้ปกครอง คือ ครู (PAT) และโปรแกรม Life Management (LM) เป็นโปรแกรมสำหรับเพิ่มสัมฤทธิ์ผล การอ่านและเลขคณิตสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาโดยโปรแกรม PAT เป็นโปรแกรมปรับปรุงพฤติกรรมที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีของ B.F. Skinner และพัฒนาโดย W.C. Becker และ โปรแกรม LM เป็นโมเดลแก้ปัญหาซึ่งมาจากทฤษฎีพื้นฐาน The social work theory ของ B.R. Compton และ B. Galaway

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนระดับเกรด 2 - 6 จำนวน 80 คน ที่อยู่ในย่าน the Henry Street Settlement และพ่อแม่ของเขา ใช้ระยะเวลา ดำเนินโปรแกรม 6 เดือน เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลโปรแกรม PAT และ LM คือ แบบทดสอบทักษะพื้นฐานการอ่านและคณิตศาสตร์ของ McGraw-Hill แบบประเมินสภาพแวดล้อม การศึกษาที่บ้านและแบบให้คะแนนสัมฤทธิ์ผลโดยครู ผลการทดลองพบว่า

1. ไม่มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 2 โปรแกรมในด้านสัมฤทธิ์ผลของการอ่านและคณิตศาสตร์ และไม่มี ความแตกต่างของจำนวนครั้งของการหยุดพักระหว่างทำการบ้าน
2. นักเรียนในโปรแกรม PAT ได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาจากครู ใช้เวลาต่อวันและต่อสัปดาห์ทำการบ้าน และใช้ห้องนอนทำการบ้านมากกว่านักเรียนในโปรแกรม LM

